

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **T. T. P.**
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.10.2019, č.j. MV-131878-4/SO-2019,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.10.2019, č.j. MV-131878-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 21.8.2019, č.j. OAM-5424-10/TP-2019 o zastavení řízení. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

stejně jako usnesení prvostupňového správního orgánu, je nezákonné, neboť se opírá o nesprávný právní závěr o tom, že žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, protože v době podání této žádosti pobývala na území České republiky v režimu fikce podle § 47 zákona č. 326/1999 Sb., z titulu přiznání odkladného účinku z titulu kasační stížnosti, jež byla podána ve věci řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobkyně namítala, že z užití slov „pozastavit“ či „pozastavují“ v ust. § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), je zřejmé, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se odkládají negativní důsledky, které vyplývají pro cizince z pravomocného rozhodnutí. Jedním z negativních důsledků je i ztráta oprávnění cizince podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb. Pokud se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavily negativní důsledky pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, pozastavila se i ztráta práva žalobkyně podat na území žádost o trvalý pobyt. Uvedenou argumentaci uplatnila žalobkyně i ve svém odvolání, žalovaná na tuto námitku reagovala odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 7 Azs 46/2017-30. K tomu je však nutno namítnout, že v uvedené věci se správní soudy nezabývaly argumentací směrnice Rady 203/109/ES ze dne 25.11.2003. Proto nelze uvedený rozsudek bez dalšího na příklad žalobkyně vztáhnout.
3. Žalobkyně dále poukázala na čl. 1 písm. a/, čl. 7 odst. 1 a odst. 3 Směrnice Rady 203/109/ES (dále „Směrnice“), ze kterých vyplývá, že Směrnice stanoví podmínky, které musí žadatel o pobyt splnit, současně ukládá členským státům povinnost žadateli při splnění těchto podmínek trvalý pobyt udělit. Neposkytuje členským státům žádný prostor pro zpřísnění podmínek pro povolení pobytu způsobem, jak to učinily správní orgány ve vztahu k žalobkyni. Z čl. 7 odst. 1 Směrnice vyplývá, že žadatel má podat žádost u příslušných orgánů členského státu, ve kterém pobývá. Tímto orgánem je Ministerstvo vnitra ČR, protože žalobkyně na území České republiky pobývá. Žalovaná se argumentací článkem 7 odst. 1 Směrnice stručně zabývala na straně 5 napadeného rozhodnutí se závěrem, že zákon o pobytu cizinců nezpřísnil podmínky pro podání žádosti, odvolatelka nebyla pouze oprávněna podat žádost na území ministerstvu, když podání na zastupitelském úřadu splňuje též podmínku Směrnice „podat žádost u příslušného orgánu členského státu“. Žalovaná tedy učinila závěr o tom, že žalobkyně je oprávněna podat žádost na zastupitelském úřadu České republiky na území jiného státu. Tento názor nemá oporu v právní úpravě. Ustanovení § 69 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví, že cizinec uvedený v § 68 odst. 5 je oprávněn žádost o povolení k trvalému pobytu podat také na zastupitelském úřadu. Pokud by se na žalobkyni toto ustanovení vztahovalo, použití slova „také“ by znamenalo, že by byla oprávněna svoji žádost podat na obou místech. Žalobkyně však cizincem uvedeným v § 68 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. není, protože toto ustanovení se vztahuje pouze na cizince, který pobývá mimo území České republiky.
4. Žalobkyně zdůraznila, že fakticky pobývá na území České republiky, nelze ji tedy v rozporu se Směrnicí nutit, aby vycestovala z jejího území a žádost podala na zastupitelském úřadu na území jiného státu, když čl. 7 bod 1/ Směrnice hovoří o podání žádosti u příslušných orgánů členského státu, ve kterém cizinec pobývá.
5. Žalobkyně dále poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 11.7.2018, č.j. 46 A 65/2016-31, které se zabývalo otázkou podání žádosti v situaci přechodného

pobytu rodinných příslušníků občanů EU. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU krajský soud uvedl, že systém procesních pravidel upravující posuzování žádosti o získání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta by se neměl stát prostředkem k omezování výkonu práva pobytu, v souladu se zásadou proporcionality musí být prostředky zavedené vnitrostátní právní úpravou, které provádí Směrnici 203/109/ES, s to uskutečnit cíle sledované touto právní úpravou a nesmí překročit rámec toho, co je nezbytné k jejich dosažení. Cílem je přitom podle Směrnice integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou trvale usazeni v členských státech. Žalobkyně má za to, že výše uvedené potvrzuje správnost žalobní argumentace. Navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné, odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, zejména na část III. odůvodnění, ve kterém se žalovaná dostatečně k uvedeným námitkám vyjádřila. Navrhla zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v replice poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18.4.2017, sp.zn. 6 A 69/2015, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2017, č.j. 4 Azs 103/2017-27, ze kterých vyplývá, že aplikaci ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je nutno přizpůsobit působení přímého účinku Směrnice, jestliže ve výčtu uvedeném v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců chybí povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, pak nelze činit překážku pro žadatele, kteří by jinak při správné aplikaci § 68, zohledňující přímý účinek čl. 4 odst. 1 Směrnice č. 203/109/ES, splňovali podmínky pro přiznání trvalého pobytu. Je nutno dovodit, že i v takovém případě jsou cizinci oprávněni podat žádost o trvalý pobyt ministerstvu. Uvedené závěry lze zobecnit a aplikovat i na věc žalobkyně, byť se v uvedeném případě jednalo o cizince, který pobýval na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu.

Obsah spisu

8. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala dne 11.4.2019 u Ministerstva vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jako účel pobytu na území uvedla „po pěti letech“. K žádosti žalobkyně předložila cestovní doklad, fotografie a osvědčení o znalosti českého jazyka.
9. Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 21.8.2019, č.j. OAM-5424-10/TP-2019, bylo řízení zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c/ zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), když dospělo k závěru, že žalobkyně nebyla k podání žádosti na území České republiky oprávněna, protože v době podání žádosti pobývala na území České republiky pouze na základě odkladného účinku, který byl přiznán kasační stížností, oprávněnost pobytu byla opětovně žalobkyni osvědčena podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo konstatováno, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 18.12.2007 za účelem podnikání – OSVČ. Dlouhodobý pobyt za stejným účelem byl žalobkyni prodloužován do 31.10.2015. Žádost o prodloužení platnosti tohoto

pobytového oprávnění, kterou podala žalobkyně dne 14.9.2015, byla pravomocně zamítnuta dne 29.7.2016. Proti pravomocnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Plzni žalobu, které byl přiznán odkladný účinek. Následně rozsudkem ze dne 21.6.2017, č.j. 30 A 144/2016-50, byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, které byl dne 24.8.2017 pod sp.zn. 5 Azs 213/2017 přiznán odkladný účinek, o kasační stížnosti nebylo ke dni rozhodnutí správního orgánu rozhodnuto. Správní orgán dále konstatoval, že přiznání odkladného účinku neznamená, že se tím nastoluje stav, jako by rozhodnutí nebylo vydáno a zakládalo by se tak právo požádat o vydání jiných oprávnění k pobytu. Žalobkyně není cizinkou, která by podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území České republiky, podle § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je oprávněna učinit tak na zastupitelském úřadě při splnění podmínek uvedených v § 68 odst. 5 zákona.

10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém argumentovala v zásadě shodně jako v následně podané žalobě se zdůrazněním, že z čl. 7 odst. 1 Směrnice vyplývá, že věcně příslušným orgánem k podání žádosti podle § 165 písm. j/ zákona o pobytu cizinců je Ministerstvo vnitra. Směrnice neumožňuje takový výklad, který by členským státům dával možnost vnitrostátní úpravou zabránit cizinci, který splňuje podmínky stanovené Směrnicí, podat žádost způsobem, kterým by mohl dosáhnout meritorního rozhodnutí.
11. O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené usnesení Ministerstva vnitra ze dne 21.8.2019 bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaná konstatovala dosavadní průběh správního řízení, poukázala na výklad Ústavního soudu ČR o účelu institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí (s odkazem na usnesení sp.zn. II. ÚS 1260/07, náleze sp.zn. II. ÚS 53/06), uvedla, že skutečnost, že nejprve žalobě, která byla soudem zamítnuta, a následně i kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, nemá vliv na to, že řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území již neprobíhá a byla pravomocně skončeno. Účelem specifického pobytového režimu cizince je umožnění pobytu na území, důsledkem přiznání odkladného účinku však není přiznání oprávnění k podání dalších žádostí o vydání nového povolení k pobytu. Takový výklad by vedl k absurdnímu výsledku, který by bez ohledu na to, zda cizinec splňuje podmínky stanovené zákony k podání žádosti, byl základem pro podávání žádostí o další pobytové oprávnění na území, to by mohlo vést až k neomezenému pobytu cizince, aniž by ten splňoval zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu. To však není účelem institutu odkladného účinku ani institutu fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění. Dále Komise poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 7 Azs 46/2017-30, který se zabýval právě otázkou oprávněnosti cizince podat žádost o povolení k pobytu na území České republiky v situaci, kdy byl přiznán odkladný účinek žalobě, když konstatoval, že přiznání odkladného účinku není prodloužením pobytového statusu v situaci, kdy ke dni podání další žádosti nepobývá cizinec na území České republiky na základě povolení, jestliže žádost o prodloužení tohoto povolení byla pravomocně zamítnuta. Pokud jde o námitky týkající se Směrnice, žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců nezpřísnil podmínky pro podání žádosti, žalobkyně pouze nebyla oprávněna podat žádost přímo na území České republiky k ministerstvu.

12. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 14.9.2015 podala žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení, ta byla zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla žalobkyni prodloužena jednak proto, že neplnila účelem povoleného dlouhodobého pobytu, jednak byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území, když vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10.5.2016, č.j. OAM-32208-24/DP-2015. Odvolání, které proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala, bylo zamítnuto rozhodnutím žalované, proti němuž podala žalobkyně žalobu k Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 21.6.2017, č.j. 30 A 144/2016-50, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, které byl rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2017, sp.zn. 5 Azs 213/2017, přiznán odkladný účinek. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo o kasační stížnosti rozhodnuto.

Posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), rozhodl bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí.
14. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť z ust. § 73 odst. 3 s.ř.s., konkrétně z užití slov „pozastavit“ či „pozastavují“ je zřejmé, že přiznáním odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti se odkládají negativní důsledky, které vyplývají pro cizince z pravomocného rozhodnutí. Jedním z negativních důsledků je ztráta oprávnění cizince podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Byl-li kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, byla žalobkyně dne 11.4.2019 oprávněna podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tyto námítky neshledal soud důvodnými. Smyslem a cílem přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti je skutečně pozastavit či odložit negativní důsledky pravomocného rozhodnutí. Při posuzování otázky, jaké negativní důsledky jsou pozastaveny, je nutno důsledně vycházet z předmětu správního řízení a předmětu rozhodnutí, ve vztahu k němuž je odkladný účinek přiznán.
15. Rozsah pozastavení či odložení negativních důsledků pravomocného rozhodnutí správního orgánu je vždy nutno striktně posuzovat a hodnotit ve vztahu k tomu, co bylo předmětem řízení a vydaného správního rozhodnutí. Pouze tyto negativní důsledky, tedy pouze negativní důsledky spočívající v daném případě ve skutečnosti, že nebylo žalobkyni prodlouženo povolení k pobytu na území České republiky, jsou přiznáním odkladného účinku dotčeny. Pokud má žalobou či kasační stížností napadené rozhodnutí správního orgánu ještě další negativní „vedlejší“ účinky, ty nejsou přiznáním odkladného účinku dotčeny. Je tomu tak proto, že jiná práva či povinnosti, jiné právní vztahy, které nebyly předmětem pravomocného správního rozhodnutí, ve vztahu k němuž byl odkladný účinek přiznán, nemohou být dotčeny, protože o nich nebylo jednáno ani rozhodováno. V daném případě se tedy pozastavují negativní účinky rozhodnutí o neprodloužení pobytu, spočívající v tom, že není povinna rozhodnutí o „nepovolení“ pobytu (zastavení řízení o žádosti) ihned vykonat, tedy vycestovat z území České republiky, a to právě proto, že

kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, což jí umožňuje a opravňuje k pobytu na území České republiky po dobu, než bude o kasační stížnosti rozhodnuto.

16. Argumentaci žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze 3.5.2017, č.j. 7 Azs 46/2017-30, považuje soud za zcela přílehlavou, neboť Nejvyšší správní soud se v této věci zabýval právě odkladným účinkem žaloby, kdy dospěl k závěru, že po přiznání odkladného účinku byl cizince pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nejde však o prodloužení pobytového statusu cizinky, neboť rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k pobytu zůstalo pravomocným a stěžovatelka tak nedisponovala pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že předmětem řešení byla obdobná situace, v jaké se nachází žalobkyně.
17. Je nutno zdůraznit, že platnost povolení k pobytu je nutno odlišovat od platnosti pobytu na základě fikce. Fikce pobytu umožňuje cizince pobývat na území České republiky do doby skončení řízení – zde o kasační stížnosti, neznamená to, že by se ze zákona prodlužovala samotná platnost vydaného povolení k pobytu. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu je nadále platné, pravomocné, odložena je pouze jeho vykonatelnost.
18. Žalobkyně dále poukazovala na to, že ve výše uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud nezabýval Směrnicí Rady 203/109/ES ze dne 25.11.2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, proto tímto rozsudkem nelze argumentovat. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
19. K namítané Směrnici soud uvádí následující. Z preambule uvedené Směrnice vyplývá, že hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by měla být délka pobytu na území členského státu a pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý (bod 6). Také z čl. 1 písm. a/ Směrnice, na který žalobkyně poukazuje, vyplývá, že tato Směrnice stanoví podmínky, za kterých členský stát přiznává a odnímá právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta a související práva státním příslušníkům třetích zemí oprávněně pobývajícím na jeho území. I z uvedeného čl. 1 písm. a/ vyplývá, že Směrnice se vztahuje na ty státní příslušníky cizích zemí, kteří pobývají na území členského státu oprávněně.
20. Z obou uvedených ustanovení vyplývá, že Směrnice může být aplikována ve vztahu k cizincům, kteří pobývají na území oprávněně. Pojem „oprávněně“ je nutno vykládat tak, že cizinec je oprávněn pobývat na území, tedy musí disponovat oprávněním k takovému pobytu. Za doklad o tom, že je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky, je nutno považovat povolení, které ho k pobytu opravňuje. Žalobkyně však žádným oprávněním nedisponuje, nedisponuje povolením, na jehož základě by byla oprávněna k pobytu na území České republiky. Jak již bylo uvedeno, fikce pobytu je zcela odlišným institutem od institutu pobytu na území na základě vydaného povolení. Jestliže žalobkyně není cizincem, který pobývá na území České republiky oprávněně ve smyslu držitele oprávnění (povolení) k pobytu, pak nelze podle předmětné směrnice postupovat. Je tedy nutno vycházet z vnitrostátní právní úpravy, která stanoví podmínky pro to, u kterého orgánu státu je žalobkyně oprávněna žádat o pobytové oprávnění podat.
21. Ostatně i čl. 7 odst. 1 a odst. 3 Směrnice, na které žalobkyně v podané žalobě rovněž poukazuje, je nutno vykládat v souvislosti se základním čl. 1 písm. a/, který stanoví okruh cizích státních příslušníků, na které se Směrnice vztahuje. Pouze takový cizinec, který

pobývá na území cizího státu oprávněně, tedy disponuje povolením k pobytu, je oprávněn podat žádost na území České republiky. Jestliže čl. 1 písm. a/ Směrnice požaduje oprávněnost pobytu, platí to i pro možnou aplikaci čl. 7 odst. 1 Směrnice, který je nutno vykládat tak, že žádost se podává u příslušného orgánu členského státu, ve kterém žadatel pobývá oprávněně. Jiný výklad by znamenal popření působnosti Směrnice, která je zakotvena v čl. 1. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že přímá aplikace Směrnice na žalobkyni v této věci nepřichází v úvahu.

22. Proto se soud ztotožňuje se stanoviskem žalované, že zákon o pobytu cizinců nezpřísnil ve vztahu k žalobkyni podmínky pro podávání žádostí, když žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost přímo na území České republiky. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně výslovně nenamítá, že by se správní orgán Směrnici nezabýval, když v žalobě jen konstatovala stručnost závěru ve vztahu k námitkám ohledně Směrnice a následně projevila nesouhlas s právním názorem. Soud tedy neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí proto, že se žalovaná Směrnici blíže nezabývala.
23. Důvodnými nebyly shledány ani námitky, v nichž žalobkyně poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11.7.2018, č.j. 46 A 65/2016-31, z něhož vyplývá, že tento soud řešil jinou situaci, než je situace žalobkyně. Při výkladu ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců krajský soud konstatoval, že ve výčtu tohoto ustanovení chybí přechodný pobyt rodinných příslušníků občanů EU. Je tedy zřejmé, že ve věci, v níž rozhodoval krajský soud, šlo o situaci, kdy cizinec disponoval povolením k pobytu, byť šlo o přechodný pobyt. Znamená to však, že cizinec pobýval na území České republiky oprávněně, disponoval oprávněním (povolením) k pobytu. Pak nelze přímou aplikaci Směrnice vyloučit.
24. Obdobně za nepřiléhavou argumentaci spatřuje soud v odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18.4.2017, sp.zn. 6 A 49/2015, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2017, č.j. 4 Azs 103/2017-27, když je zřejmé, že i v této věci cizinec disponoval povolením k přechodnému pobytu. Cizinec byl tedy oprávněn pobývat na území České republiky, neboť disponoval povolením k přechodnému pobytu, a pouze ze skutečnosti, že tento druh pobytu nebyl uveden ve výčtu § 69 odst. 5 a § 68 zákona o pobytu cizinců, bylo soudy dovozeno, že jsou splněny podmínky pro přímou aplikaci čl. 4 odst. 1 předmětné směrnice. Opět jde o situaci odlišnou od situace, v níž se žalobkyně nachází. Opakovaně je nutno zdůraznit, že žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním – povolením k pobytu na území České republiky. Na území České republiky pobývá pouze na základě fikce, která neumožňuje učinit závěr o tom, že žalobkyně pobývá na území České republiky oprávněně. Faktický pobyt, který má umožnit žalobkyni, aby na území České republiky vyčkala ukončení řízení o kasační stížnosti, nemění nic na závěru o tom, že bylo pravomocně rozhodnuto o neprodloužení povolení k pobytu. Nemění to tedy nic na závěru o tom, že žalobkyně platným pravomocným rozhodnutím o povolení k pobytu na území České republiky nedisponuje, nelze tedy na ni hledět jako na osobu, která pobývá na území České republiky oprávněně právě na základě vydaného povolení k pobytu.
25. Žalobkyně dále poukázala na ust. § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 je cizinec uvedený v § 68 odst. 5 oprávněn podat také na zastupitelském úřadu. Uvedla, že pokud by se na ni ust. § 68 odst. 5 vztahovalo, byla by oprávněna podat žádost na obou místech, současně uvedla, že cizincem uvedeným v § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců není, protože pobývá na území České republiky.

Tuto námitku považuje soud za rozpornou, když žalobkyně na jedné straně uvádí, že by mohla podat žádost jak u ministerstva, tak na zastupitelském úřadu, současně však uvádí, že se na ni toto ustanovení nevztahuje proto, že se vztahuje pouze na osoby, které pobývají mimo území České republiky. Je nutno konstatovat, že podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává k Ministerstvu vnitra. Podmínkou je, že cizinec pobývá na území České republiky buď na základě povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, uvedené v § 87f odst. 1 zákona. To znamená, že cizinec, který nesplňuje uvedené podmínky, a z výše uvedeného je zřejmé, že soud má za to, že tomu tak není, není žalobkyně oprávněna žádost o povolení k trvalému pobytu k ministerstvu podat. Ustanovení § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pak umožňuje, aby žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 mohl cizinec podat také na zastupitelském úřadě, pokud jde o cizince, který při splnění zákonem stanovených podmínek pobývá mimo území České republiky. Pouze takový cizinec může podat žádost také na zastupitelském úřadu, nikoli pouze u ministerstva. Jak sama žalobkyně uvádí, postavení podle § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalobkyně nemá, nemá tedy na výběr, k jakému orgánu žádost podá. Jestliže nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro podání žádosti u ministerstva, je oprávněna podat žádost pouze na zastupitelském úřadu.

26. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované náklady nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.dubna 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu